

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Ad Mo[n]te[m]serratu[m] religionis causa proficiscitur. Ca. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

AD MONTEM-SERRATVM RELIGIONIS
CAUSA PROFICISCITVR.

CAPVT III.

INTEREA simul & animo & corpore conualescens, è lectulo surgere, & intra cubiculi fines paulatim crura explicare atque ingredi cepérat; nihilque longius ei videbatur, quam vt de cognatione sua & de domo patris exire, & præterita vitæ peccata quam acerrimè vindicare sibi liceret. Sed quia nondum erat ad iter faciendum idoneus, constituit interim præclarissimas quasque Christi Domini Sanctorumque res gestas memoria causa describere: atque ad ipsam exquisiti cuiusdam nitoris & elegantia codice comparato, quæ de virtutum exemplis præcipuè admirabatur, in eum codicem vario picturæ genere quam compositissimis & quâ clarissimis litteris ordine referebat. Atque huic operi dum insisteret ardentius, quamquam sua de instituyendo nouo genere vitæ consilia mortalium nulli aperuerat; hæc tamen tanta scribendi ac legendi assiduitas, cōtemptus corporis, frugalitatis amor & parcimonie, sermo quotidianus non ad urbanitatem, vel ad ambitionem, vt antea, sed ad modestiam pietatemque compositus: hec igitur, & alia non obicura immutati animi indicia, celeriter illi domesticis prodiderunt. In his Martinus Garzia frater natus maximus, qui demortuo iam pridem Bertramo in domatu rei que familiaris administratione successerat, suspicatus id quod erat, Ignatium vel morbi vexatione vel eorum qua legerat admonitione compunctum, ac pertæsum vitæ prioris, nouum aliquid ac magnum moliri, atque etiam fortasse nuntium rebus humanis vel se remittere, commotus animo vehementer, hominem senocat, variisque interrogationibus blande percontas, ad extremum per communes parentes perque fortunas omnes obrestatur & oblectat, videat etiam atque etiam quid agat, quò progrediatur, neu quid noui consilii capiat, quod vel ipsi munitum & exploratum ad gloriam & opus iter impediatur, vel sempiternam Loioleia familiae dedecoris notam inurat. Ad quæ Ignatius breuiter, quo se quam primùm a fratre expediret, satis memorem fore sese respondit officii: & simul, quoniam de recuperata propemodum eius valetudine ad Naiaræ ducem nuntii venerant, in oppido finitimo, cui

evi Nauarretò nomen est, eo tempore commorantem; veniam à fratre petiit ducis pro amicitia reuifendi; ac peream causam, duobus dumtaxat assumptis famulis, eques in viam se dedit, ac breui Nauarretum peruenit incolumis. Ibi duce amicisq; ita salutaris, vt arcana consiliorum suorum quam accuratissimè regeret, simul etiam certa pecuniæ summa in vsus pios insumpta, Barcinonem petere, vt Hierosolymas inde contenderet, famulosque dimittere statuit, quo liberius remotis arbitris in suum sequere corpus, & debita vitæ licentiùs actæ supplicia à semetipso posset exigere. Solus ergo per summam dissimulationem Nauarretò protectus, primum omnium religionis causa celeberrimam Beatæ Virginis eadem adire decreuit, quæ in Monte-serrato à monachi Benedectinis incolitur, estque Barcinonem è Nauarra petentibus minimè deuia. Deinde reputans apud animum suum partim voluptates, quibus antea indulserat, partim etiam periculosum & graue bellum, quod sibi rursus à carnis illecebris atque ab inferioris animæ viribus imminebat, omni ratione se contra domestici hostis insidias muniendum est arbitratus. Ergo non solum instituta, ex quo die Loiola discesserat, consuetudinem obfirmato retinuit animo, vt singulis noctibus penæ nomine se acerrimè verberaret, sed etiam ratus nullum continentia præsidium posse firmiter inueniri, quam Dei matris eiusdemque Virginis perpetuæ patrocinium, recenti præsertim illius in se clementia ac benignitate inuitatus; in eius maximè clientelam fidemque confugit, ac studio virtutis incensus, illico fecit vt eidem Virgini Beatissima sese irrevocabili voto castitatis obstringeret. Quod religiosi animi obsequium & sacrificium pro sua infinita bonitate rarum & gratum Deus ipse videtur habuisse: quandoquidem, ipsa Virgine deprecante videlicet, ex eo tempore ad extremum vsque diem Ignatius planè omni sensu libidinis caruit. Ceterùm quo facilius omnes intelligant, quam sit periculosum & anceps, in Christianæ philosophiæ curriculo sine rectore ac magistro versari, non omittà hoc loco quod ambulanti in feruore spiritus per eos ipsos dies Ignatio contigit. Erant eo tempore in Hispaniæ finibus, Maurorum multæ reliquiæ: quos nefariæ superstitioni Mahometis addictos, Fernandus Catholicus haud ita pridem è suo pepulerat regno. Ex ea igitur fæce quidam insidens mulo, Ignatium fortè affecutus, comitem sese illi adjunxit; ac nonnulla primùm (vt sit) de itinere sciscitantur, variis deinde sermonibus eò deuentum est, vt de singulari Mariæ virginitate differerent. quam cum nefarius ille ante partum quidem integram illibatamque fuisse fateretur,

à parte

à partu verò nequaquam; contrà Ignatius ab eiusmodi errore
 quibuscunque poterat rationibus hominem reuocare contende-
 ret; post multam altercationem magis magisque obstinatus im-
 pius ille, cum oblatam sibi veritatis lucem intueri nolleret, repente
 non sine rabie quadam subditis mulo calcaribus antecessit, seque
 celeriter ex Ignatii conspectu proripuit. Quo facto vehementius
 irritatus Ignatius, parum abfuit quin citato gressu persequere-
 tur abeuntem, & pugione confoderet; facinus indignum exi-
 stimans non tam contemptum relictumque superbè se, quam
 de summa castimonia & sanctitate Regina Angelorum ausum
 fuisse vilissimum caput ore polluto detrahere; cumque militari
 etiam tum spiritu religionis officiique momenta perpenderet, se-
 se vix pietati satisfacturum putabat, si tantas blasphemias pa-
 teretur inultas, neque ab impuro dæmonis mancipio pœnas
 petulantis linguæ reposceret. Verumtamen incitatum iam gene-
 rosi pectoris impetum retardabat suspicio latentis in tam spe-
 ciosa cogitatione piaculi; metusque probabilis, ne per hanc ani-
 maduersionem, & cœleste numen, & eam ipsam, quam defendere
 conabatur, Virginem offenderet. Cum igitur multa secum a-
 gitasset, motu corporis pariter atque animo varius; ad extre-
 mum, sanè quam præcipiti consilio statuit ad biuium vsque pro-
 cedere, vnde Maurum ex habito colloquio ad proximum pagum
 nouerat diuertisse. in eo biuio laxatis omnino mulæ; qua vehe-
 batur, habenis, ita de re tota interpretari, vt si bestia ipsa per
 se Mauri vestigiis insisteret, nō dubitaret quin accepta futura es-
 set vltio Majestati diuinæ: sin minus, pro certo putaret, nequaquã
 id à se officii Deum Beatamque Virginem postulare. Hac ille
 mente processit ad biuium: cumque pagus ille, quem diximus,
 abesset diuerticulo passuum non amplius quadraginta, via facili
 ac spatiosa; planè diuinitus factum est, vt sponte sua iumentum
 angustiore via Barejnonem versus iter arriperet. Atque hunc in
 modum Ignatius in re tam graui, nullo pia ipsius studia regere pe-
 riclitatus, lethalis noxæ crimè feliciter effugit, quã sapientius. In-
 de progressus ad vicum à Monteserrato haud longè distantem, de
 peregrinatione Hierosolymitana, deq; asperiore vita quã primū
 incunda mirè sollicitus, viatorium ibi cœmit ornatum, sparteos
 videlicet calceos, casarem è sacco tunicam, funemq; pro baltheo,
 cornatilem baculum, & in vsum aquæ cucurbitam. Quæ omnia,
 vt Christi paupertatem non erubescere, & peruersam recti vere-
 cundiam deponere paulatim assuesceret; suspensa propalam ex
 ephippiis ad montem vsque latus aduexit.

ACTA